

CSEHY ZOLTÁN

Beteg faun Kurtágot játszik

*Elfonnyadt, ami volt, lóg a mohos pocak,
spájjal bőszen a test, jönnek a rossz idők.
Tükrök közt csitul el, s izmokat álmodik
perverz kéjjel a kondigép.*

*Gyárts egy jópofa sort, bontsd ki a főtt tojást,
stoppolj zoknilyukat, Berzsenyin andalodj,
nemzél pár gyereket, szard le a metrumot,
árthat ennyi koleszterin!*

*Légy bár Endymion, álmod aligha lesz.
Van még némi remény: nézd csak, a zongorát
borostyán növi be, s lassan a zöld öröm
kottából muzsikál megint!*

Végül is...

*Végül is megölhette volna,
és ez volna a fontos itt, mert
megtehetné most is, mégis
így mondja: volna. Eleve volna.
De a volnának nincs férfiassága, erőtlen,
történeten kívüli szó,
nem tud levetkőzni,
a szótár díszpintye,
nosztalgikus tapló,
testfosztott élőködő,*

*a cégéres operagiccsek vakbele,
magakelletőn táncol, mint egy nőimitátor,
mint az előbbi képzavar
az ábécé kombinatorikájába tébolyulva.
Elképzelte, ahogy lassan,
eltökélten, teátrálisan felemeli a kést,
megtélozza a konkrét szívet,
a nagy piros egészet,
innen már csak szelektív izommunka.
Pár ismételt döfés (persze, a zene ritmusához igazítva).
Felemeli a kést,
– és azonnal le is teszi.
Végül is nem vért akart, csak egy kevéske bátorságot.*

Akkor még nem ismerte Don Ottaviót

*Akkor még nem ismerte Don Ottaviót,
a tragédia fortyogását és lassú eliszaposodását,
csak a kezét nézte, ahogy lelógott az ágyról,
furesa, önmagáért való kéz,
ami a nézést illeti, maximum öt percre érdemes,
azonnal felfutsz rajta a hónaljig,
de már könnyök tájt érzed a szagát.
A sós kölnit jobb helyen kakaóval öblítik le.
Tíz perc múlva notte e giorno fatica,
a kormányzó lányának szobája, a commendatore,
Donna Anna sikolya, az öreg vére
és a szép Ottavio, aki, mint rendszerint este héttől
a világ nagy operaszínpadain,
most is bosszúra kész,
nincs benne fikarcnyival több
elszántság mint a leitatott parasztlányban.
Majd megtudod, milyen,
amikor bicepszén,
jól hangolt éjeken előbb kissé båtortalanul,
de annál szívszorítóbban ordít fel a kék oroszlán.*

Carmignola Pienzában hegedül

*Az ilyet villámlás előzi meg,
mint amikor a réten szaladgált a hatalmas toszkán táj abroszán,
egy poétikusabb nyelvezet mezőin,
a téhénlepénnyel beszórt metaforák közt,
és egyszer csak ott állt a vízparton, a folyó lenn,
és nem mer beugrani.*

*A karpánt alatt gyűrött, izzadt szőrszálak,
végeredményben egy teljesen modellálhatatlan test,
ráadásul agyában egy minden részletre kiterjedően
kigondolt, felvehetetlen hegedű
céltalan jelenléte.*

*A hegedű képzetének hegedűje.
A képzet hegedűjének képzete.
Oda-vissza.*